

Prolog

Glem alt om The Special One; ifølge sportspressen er jeg The Lucky One.

Efter João Zarcos død (uheldigt) var jeg så heldig at blive hyret som midlertidig manager for London City, og jeg var endnu heldigere med at blive fastansat efter sæsonen 2013-2014. Folk sagde, at City var heldige med at få en fjerdeplads i Premier League – og med at nå Capital One-Cupfinalen og FA-Cupsemifinalen, som vi begge tabte.

Personligt syntes jeg, at vi var uheldige med ikke at vinde noget som helst, men *The Times* var af en anden opfattelse:

“Når man tænker på, hvor meget der er sket på Silvertown Dock det sidste halve år – mordet på den karismatiske manager, den bratte og tragiske afslutning på en talentfuld målmands karriere og den igangværende skatteundersøgelse af den såkaldte 4F-skandale (Fri Forsyninger For Fodboldspillere) – var det nærmest et mirakel, at City opnåede så meget. En hel del af klubbens held kan tilskrives den hårdtarbejdende og ihærdige træner, Scott Manson, hvis følelseladede og formfuldendte mindetale for for-gængerer hurtigt blev et viralt hit på internettet og fik *Spectator* til at sammenligne ham med Marcus Antonius. Hvis José Mourinho er The Special One, så må Scott Manson være The Clever One – muligvis også The Lucky One.”

Jeg har nu aldrig betragtet mig selv som heldig, især ikke mens jeg afsonede 18 måneder i Wandsworth for en forbrydelse, jeg ikke havde begået.

Og jeg havde kun ét overtroisk ritual, dengang jeg var professionel fodboldspiller: Hver gang jeg skød straffe, sparkede jeg så hårdt til bolden, jeg kunne.

Jeg ved ikke, om den nuværende generation af fodboldspillere

generelt er mere godtroende end min egen, men hvis man skal tro deres tweets og Facebook-opdateringer fra VM i Brasilien, så tror spillerne lige så meget på held som en hel heksedoktorkongres i Las Vegas. Eftersom kun et fåtal af dem går i kirke, moske eller synagoge, er det måske ikke så overraskende, at de er så overtroiske; måske er overtro i virkeligheden den eneste form for tro, de her ofte uvidende sjæle kan overskue. Som manager har jeg altid gjort mit bedste for lige så stille at dæmpe spillernes overtro, men det er en kamp, der er tabt på forhånd. Uanset om det er et indviklet og stort set altid ubelejligt førkampsritual, et lykkebringende trøjenummer, et bestemt skæg eller en T-shirt med et billede af Hertugen af Edinburgh – ja, den er god nok – så er overtro stadigvæk en lige så stor del af den moderne fodboldverden som online betting, kompressionstøj og kinesiotape.

Selv om en stor del af fodbold handler om tro, må der også være en grænse, og nogle af deres ritualer går meget længere end 7-9-13 og krydser grænsen til det vildfarne og det slet og ret vanvittige. Nogle gange føles det, som om de eneste inden for fodbold, der stadig har jordforbindelse, er de stakler, der ser det – og desværre tror jeg, at de stakler, der ser det, er begyndt at mene det samme.

Tag for eksempel Iñárritu, vores usædvanligt talentfulde midtbanespiller, der lige nu spiller for Mexico i Gruppe A: Ifølge hans tweets til de 100.000, der følger ham, er det Gud, der fortæller ham, hvordan han skal score mål. Men hvis alt andet slår fejl, køber han en buket fucking morgenfruer og nogle sukkerknalder og tænder et lys foran en lille skeletdukke, der er klædt i en grøn kjole. Ja, det skal helt sikkert nok virke.

Så er der Ayrton Taylor, der lige nu er med i Englands trup i Belo Horizonte: Den virkelige årsag til, at han brækkede en fodknogle i kampen mod Uruguay var tilsyneladende, at han havde glemt sin lykkebringende sølvbulldog derhjemme, og at han havde glemt at bede til Sankt Luigi Scrosoppi – fodboldspillernes skytshelgen – med sine Nike Hypervenom-støvler i hænderne, sådan som han plejer. Det havde stort set ingenting at gøre med det dumme svin, der bevidst trampede Taylor hårdt over foden.

Bekim Develi, vores russiske midtbanespiller, som også er i

Brasilien, skrev på Facebook, at han har en lykke-kuglepen, som han tager med sig overalt. Da han blev interviewet af Jim White til *Daily Telegraph*, nævnte han også sin nyfødte søn, Peter, og fortalte, at han havde forbudt sin kæreste, Alex, at vise Peter til fremmede i 40 dage, fordi de 'ventede på, at spædbarnets sjæl skulle ankomme', og at de var bange for, at han skulle give plads til en anden sjæl eller energi i det tidsrum.

Som om alt det her ikke var latterligt nok, udtalte en af Citys afrikanere, ghaneseren John Ayensu, til en brasiliansk journalist, at han kun spillede godt, hvis han havde et stykke leopardpels i underbukserne – en uheldig indrømmelse, der startede en lavine af klager fra WWF Verdensnaturfonden og diverse dyreværns-aktivister.

I samme interview offentliggjorde Ayensu sine planer om at forlade City den efterfølgende sommer, hvilket var dårligt nyt for mig hjemme i London. En anden dårlig nyhed var Instagram-billederne af vores tyske angriber, Christoph Bündchen, fra en bøssesauna og -bar i Fortaleza, Brasilien. Christoph er endnu ikke sprunget ud af skabet og påstod derfor, at han var gået ind på Dragon Health Club ved en fejltagelse, hvilket Twitter selvfølgelig ikke var helt enig i. Når dagbladene – især fucking *Guardian* – er så ivrige efter, at mindst én spiller skal springe ud som bøsse, mens han stadig spiller professionel fodbold (selv om det sikkert var klogt nok af Thomas Hitzlsperger at vente, indtil hans karriere var forbi), er presset tilsyneladende allerede blevet for stort for den stakkels Christoph.

Samtidig e-mailede Juan Luis Dominguin, den ene af London Citys to spanske spillere i Brasilien, et billede af Xavier Pepe, vores bedste centerforsvarer, i færd med at spise middag på en restaurant i Rio med et par af de sheiker, der ejer Manchester City, efter Spaniens kamp mod Chile. Eftersom de mænd er rigere end Gud selv – og uden for enhver tvivl rigere end vores ejer, Viktor Sokolnikov – giver det også anledning til en hel del bekymringer. Der er så mange penge i fodboldverdenen nu om stunder, at spillerne er lette at fordreje hovedet på. Hvis bare der står det rigtige beløb i en kontrakt, findes der ikke den spiller, de ikke kan få til at ligne Linda Blair i *Eksorcisten*.

Som sagt er jeg ikke overtroisk, men dengang i januar, da jeg så avisbillederne af det lyn, der ramte hånden på Kristus-statuen, der knejser over Rio de Janeiro, burde jeg have vidst, at katastroferne snart ville vælte ind over os. Kort efter lynnedslaget var der gadeoptøjer i São Paulo, da demonstranter mod landets udgifter til VM gik amok; biler blev sat i brand, butikker raseret, bankvinduer knust og flere personer skudt. Man kan ikke bebrejde brasilianerne noget. At bruge 14 milliarder dollar på at afholde VM (sådan som Bloomberg anslog), når der ikke engang er kloakering i Rio de Janeiro, er for langt ude. Men ligesom min forgænger, João Zarco, har jeg aldrig været tilhænger af VM, og det skyldes ikke kun bestikkelsen, korruptionen, de lyssky aftaler og det røvhul til Sepp Blatter – for ikke at nævne Guds Hånd i 86. Jeg kan ikke slippe følelsen af, at den lille mand, der blev udråbt til turneringens bedste spiller ved VM i Argentina, var en snydepels, og at alene nomineringen af ham siger alt om FIFA's prestigeturnering.

For mit vedkommende er den eneste grund til at holde *lidt* af VM, at amerikanerne er så møgelendige til fodbold, og at det er det eneste tidspunkt, hvor man ser et land som Ghana eller Portugal banke USA sønder og sammen i *et eller andet*. Ud over det hader jeg faktisk alt ved VM.

Jeg hader det, fordi selve fodboldspillet altid er ringe, fordi dommerne er elendige, og sangene endnu værre, jeg hader de latterlige maskotter (Bæltedyret Fuleco, den officielle maskot ved VM 2014, er en sammentrækning af ordene *futebol* og *ecologia* – ærligt talt, hold nu op!), jeg hader de sarte balletdrengene fra Argentina og Paraguay og, ja, Brasilien, jeg hader englændernes 'denne gang lykkes det'-eufori, og jeg hader alle de idioter, der ikke ved noget om fodbold, men som nu pludselig har alle mulige forvrølede meninger om det, som man skal lægge øre til. Og især hader jeg, når politikerne kommer brasende ind i holdbusen og holder fanen højt for England, mens de lukker alt deres sædvanlige pis ud.

Men mest af alt, hvilket jeg har til fælles med de fleste Premier League-managere, hader jeg VM, fordi det er så pokkers besværligt. Så snart hjemmesæsonen var slut 17. maj og efter mindre end

to ugers ferie, sluttede de af vores spillere, der var blevet udtaget til landsholdet, sig til deres respektive trupper i Brasilien. Og eftersom den første VM-kamp skal spilles allerede 12. juni, giver FIFA's pengemaskine ikke spillerne ordentlig tid til at restituere efter en hel Premier League-sæson, hvilket forøger chancerne for, at de får alvorlige skader.

Ayrton Taylor så ud til at være sat ud af spillet i to måneder og ville derfor højst sandsynligt gå glip af Citys første kamp i den nye sæson mod Everton den 16. august – og hvad værre var, han ville også gå glip af Citys Gruppe B-playoffkamp mod Olympiakos i Athen ugen efter. Og med alle rygterne om vores anden angribers sande seksualitet er det lige præcis, hvad vi ikke har brug for.

Det er på tidspunkter som dette, jeg ønsker, at jeg havde flere skotter og svenskere på holdet – eftersom hverken Skotland eller Sverige kvalificerede sig til VM i 2014.

Jeg ved ikke, hvad der er værst: at skulle bekymre mig over den 'lette hofteforstrækning', der forhindrede Bekim Develi i at spille for Rusland i deres Gruppe H-kamp mod Sydkorea; eller at skulle bekymre mig over, at russernes manager Fabio Capello brugte Develi mod Belgien, før han fik en chance for at komme sig ordentligt. Det er det, jeg mener: Man bekymrer sig, når de ikke spiller, og man bekymrer sig, når de gør.

Og som om alt det ikke var slemt nok, har jeg en klubejer med lommer så dybe som en sydafrikansk guldmine, som for øjeblikket er i Rio for at 'styrke holdet' og købe en eller anden spiller, vi egentlig ikke har brug for, og som ikke er nær så god som alle de storskydende eksperter og analytikere påstår. Hver eneste aften skyper Viktor Sokolnikov mig for at spørge om et eller andet bosnisk fjols, jeg aldrig har hørt om, eller det seneste afrikanske vidunderbarn, som BBC kalder den nye Pelé, og som derfor må være det.

Vidunderbarnet er Prometheus Adenuga, som spiller for Nigeria. Jeg har lige set en *Dagens Kamp*-montage med fyrens mål og evner, hvor Robbie Williams bræger 'Let Me Entertain You' i baggrunden, hvilket kun bekræfter, hvad jeg altid har haft mistanke om: BBC aner ikke en skid om fodbold. Fodbold handler ikke om underholdning. Hvis man vil have underholdning, kan

man tage ind og se Liza Minelli falde ned fra scenen. Fodbold er mere end det. Hvis man vil gøre alt for at vinde en kamp, er man nødt til at skide på, om tilskuerne føler sig underholdt eller ej: Der er for meget på spil i fodbold. Og det betyder kun noget, hvis der er noget på spil. Bare se en engelsk venskabskamp og fortæl mig, om jeg har ret. Og nu, hvor jeg tænker over det, er det faktisk derfor, amerikansk sport er så ligegyldigt; det bliver pakket ind i candyfloss af tv-stationerne for at gøre det mere tillokkende for publikum. Men det er noget pis. Sport er kun underholdende, når der er noget på spil. Og sport betyder kun noget, når det er det fucking *eneste*, der betyder noget.

Men af den grund behøver der ikke være noget specielt ærligt ved den måde, der spilles fodbold på i Nigeria. Prometheus er kun 18 år gammel, men landets tradition med at snyde med alderen taget i betragtning kan han være en hel del år ældre. Sidste år, og året før, var han med på det nigerianske hold, der vandt FIFA U-17 VM. Nigeria har vundet fire gange i træk, men kun fordi de har brugt spillere, der er meget ældre end 17 år. Ifølge en hel del bloggere på nogle af de mest populære hjemmesider i Nigeria er Prometheus i virkeligheden 23 år. Og ifølge de samme kilder skulle det være endnu værre i Premier League. Aaron Abimbole, der nu spiller for Newcastle United, er efter sigende syv år ældre end de 28 år, der står i hans pas. Og Ken Okri, der spillede for os, indtil han blev solgt til Sunderland i slutningen af juli, kan have været helt oppe i 40'erne. Det er alt sammen med til at forklare, hvorfor en del af de afrikanske spillere har så kort holdbarhed. Eller udholdenhed. Og hvorfor de så tit bliver solgt. Der er ingen, der har lyst til at brænde inde med dem, når først musikken holder op med at spille.

Det er bare én af årsagerne til, at jeg aldrig bliver manager for det engelske landshold. Fodboldforbundet ville aldrig hyre en – og ikke engang en som mig, der er halvt sort – som siger, at afrikansk fodbold styres af en flok løgnagtige, bedrageriske svin.

Men det er ikke Prometheus' alder, der optager de journalister, der snuser rundt efter historier i Brasilien – det er den kælehyæne, han havde i sin lejlighed hjemme i Monte Carlo. Ifølge *Daily Mail* bed den hul i rørene på badeværelset, så hele byg-

ningen fik vandskader for titusinder af euro. En kælehyæne får næsten Mario Balotellis camouflagedfarvede Bentley Continental og Thierry Henrys 12 meter høje akvarium til at tage sig helt fornuftigt ud.

Indimellem tænker jeg, at der er god basis for, at en ny Andrew Wainstein kan starte et spil, der hedder 'Fantasy Football for Sindssyge', hvor spillerne samler et fantasihold med rigtige fodboldspillere og scorer point, alt efter hvor dyre deres huse og biler er, og med ekstra point for ekstravagante modelkærester, langt ude kæledyr, overdådige askepotbryllupper, stupide babynavne, forkert stavede tatoveringer, grimme frisurer og sidespring.

Jeg købte selvfølgelig Alex Fergusons bog, da den udkom, og jeg trak på smilebåndet, da jeg læste hans lidet flatterende mening om David Beckham. Fergie skriver, at grunden til, at han kylede den berømte fodboldstøvl i hovedet på Beckham, var, at han nægtede at tage sin strikhue af under træningen i Carrington, fordi han ikke ville afsløre sin nye frisure for pressen før den dag, hvor kampen skulle spilles. Jeg må indrømme, at jeg forstår ham. Spillerne bør altid prøve at huske, at alt afhænger af de fans, der betaler deres løn; de skal huske på, hvordan livet er for dem, der står på tribunen. Jeg har allerede forbudt Citys spillere at ankomme til træningen i helikoptere, og jeg gør mit bedste for også at forbyde biler, der koster mere end et gennemsnitligt hus. I skrivende stund er det 242.000 pund. Det lyder måske ikke som nogen skrap restriktion, indtil man tænker på, at den dyreste Lamborghini Veneno koster vanvittige 2,4 millioner pund. Det er småpenge for spillere, der tjener 15 millioner om året. Jeg fik ideen til prisloftet, sidst jeg kiggede ud på parkeringspladsen og så to Aston Martin One-77'ere og en Pagani Zonda Roadster, som hver koster over en million pund.

Selvfølgelig ved jeg, at fodbold er en forretning, og at spillerne gør det for at tjene penge og nyde deres rigdom. Jeg har det helt fint med at betale spillerne 300.000 pund om ugen. De fleste af dem pukler for pengene, og desuden varer de allerhøjeste lønninger sjældent længe, og det er kun en håndfuld, der når så langt. Jeg er bare ærgerlig over, at jeg ikke selv fik den slags penge, dengang jeg selv spillede. Men eftersom en fodboldklub er en forret-

ning, er det altafgørende, at alle er bevidste om klubbens image. Se bare, hvad der skete for bankfolkene, der nu betragtes som grådige parasitter overalt i verden. Image betyder alt, og jeg har intet ønske om at se fodboldfansene storme barrikaderne i protest over lønforskellen mellem dem selv og professionelle fodboldspillere. Af samme grund har jeg inviteret en taler fra London Centre for Ethical Business Cultures til at komme og tale til spillerne om det, han kalder 'fordelene ved diskret forbrug'. Hvilket bare er en anden måde at sige på, at man skal lade være med at købe en Lamborghini Veneno. Jeg gør det af den grund, at hvis man beskytter drengene på holdet mod negativ omtale, præsterer de bedre på banen, og det er det eneste, der betyder noget for mig. Jeg elsker dem, som om de var min egen familie. Det gør jeg virkelig. Og det er med det udgangspunkt, jeg taler med dem, selv om jeg faktisk bare lytter det meste af tiden. Det er det, de fleste af dem har brug for: en, der forstår, hvad de prøver på at sige. Og det er ikke altid lige let, det indrømmer jeg. Og det bliver heller ikke let at ændre den måde, de håndterer deres rigdom og berømmelse på. At få unge mænd til at opføre sig mere ansvarligt er sikkert lige så svært som at fjerne spillernes overtro. Men der skal forandringer til, helst i en fart, for ellers risikerer fodboldverdenen at miste kontakten til almindelige mennesker, hvis det da ikke allerede er sket.

Du kender begrebet totalfodbold – måske er det her totalmanagement. Ofte må man holde op med at tale med spillerne om fodbold og tale med dem om andre ting i stedet for; ofte handler det om at overtale gennemsnitlige personer til at opføre sig som talentfulde personer. I mit job optræder jeg som psykolog, rådgiver, komiker, trøstende skulder, præst, ven, far – og indimellem også kriminaletforsker.

Kapitel 1

Jeg var taget på ferie i Berlin sammen med min kæreste, Louise Considine. Hun er ved politiet, vicepolitikommissær ved Metropolitan Police, men hun er nu god nok på bunden. Og så er hun ekstremt smuk. På hendes legitimationskort ligner hun en, der reklamerer for en ny duftserie: *Met by Moschino – ny, fængslende duft*. Men hun besidder en naturlig skønhed, der er så fortryllende, at hun altid får mig til at tænke på en elver fra *Ringenes Herre*, Galadriel eller Arwen. Sådan virker hun i hvert fald på mig. Jeg har altid elsket Tolkien. Og jeg elsker muligvis også Louise.

Vi bevægede os rundt til fods og så seværdighederne. Det meste af tiden lykkedes det mig at holde mig fra tv'et og VM. Jeg ville meget hellere se på udsigten over Brandenburger Tor fra vores hotelværelse, en af byens bedste udsigter, eller læse i en bog; men jeg satte mig da ned og så Champions League-lodtrækningen på Al-Jazeera. Det var mit arbejde.

Som sædvanlig fandt lodtrækningen sted midt på dagen i UEFA's hovedkontor i Nyon, Schweiz. Klubformanden, Phil Hoady, sad blandt det åndsfraværende publikum, og i det korte glimt, jeg fik af ham, så han ud til at kede sig bravt. Jeg misundte ham på ingen måde tjansen. Da øjeblikket for lodtrækningen nærmede sig, skypedede jeg Viktor i hans enorme penthouse-lejlighed på Copacabana Palace i Rio. Mens vi ventede på, at den lille bold skulle blive halet op af en af skålene og blive åbnet af den celebre gæst – en langstrakt og temmelig farceagtig proces – diskuterede vi vores seneste køb: Prometheus.

“Han ville egentlig skrive kontrakt med Barcelona, men jeg overtalte ham til at komme over til os,” sagde Viktor. “Han er en smule egensindig, men det er jo kun, hvad man kan forvente af sådan et stortalent.”

“Lad os bare håbe, han ikke bliver for besværlig, når han kommer til London.”

“Han får temmelig sikkert brug for en god kontaktmand, der kan rådgive ham, så han ikke roder sig ud i noget. Knægtens agent, Kojo Ironsi, har et par mulige kandidater.”

“Det er bedst, at klubben finder en, ikke hans agent. Vi skal bruge en, der står til ansvar over for klubben, ikke spilleren. Ellers kan jeg umuligt styre ham. Jeg har set det før. Selvsikre knægte, der tror, de ved alt. Kontaktmænd, der tager spillernes parti, lyver på deres vegne og dækker over deres fejltrin.”

“Du har sikkert ret, Scott. Men det kunne være værre. Han taler faktisk ret godt engelsk.”

“Det ved jeg,” sagde jeg. “Jeg læste hans tweets forud for Nigerias Gruppe F-kamp mod Argentina.”

Jeg var ikke helt enig med Viktor i, at det var en god ting. Nogle gange er det faktisk bedre for holdet, hvis en spiller med et stort ego ikke kan gøre sig forståelig. Indtil nu havde jeg holdt mig for god til at nævne myten om Prometheus, der bliver straffet af Zeus for at stjæle ilden og give den til mennesket. Han blev lænket til en klippe og hans lever ædt hver dag af en ørn, hvorefter den blev gendannet om natten, selvfølgelig, eftersom Prometheus var udødelig. Sikke en lortestraf.

“Hør her, Viktor, du har mødt ham, så det ville måske være en fordel, hvis du prøvede at overtale ham til at holde op med at prale med, hvor talentfuld han er. Så kan det være, pressen lader ham være i fred, når han kommer til England.”

“Hvad har han da sagt?”

“Et eller andet om Lionel Messi. Han skrev, at når de mødes på fodboldbanen, bliver det ligesom Nadal mod Federer, og at han regner med at blive den bedste af de to.”

“Det er da ikke så slemt, er det?”

“Vik. Messi har gjort sig fortjent til sit ry. Manden er en legende. Prometheus er nødt til at lære lidt ydmyghed, hvis han skal overleve i England.” Jeg kiggede på fjernsynet. “Vent lidt. Jeg tror, det er os nu.”

London City blev udtrukket til at møde det græske hold Olympiakos i Piræus, til en af slutrundens playoffkampe sidst i august.

Jeg overbragte Viktor nyheden.

“Er det godt?” spurgte han. “Os mod grækerne?”

“Det tror jeg, selv om der er sindssygt varmt i Piræus.”

“Er det et godt hold?”

“Jeg ved ikke så meget om dem,” sagde jeg. “Men Fulham har lige købt deres bedste angrebsspiller for 12 millioner pund.”

“Det er altså til vores fordel.”

“Det vil jeg mene. Men jeg tager sikkert til Grækenland snart og tjekker dem. Samler oplysninger.”

Louise havde været tavs under samtalen med Viktor, men da jeg lukkede Skype ned, sagde hun: “Du rejser alene til Grækenland, skat. Jeg har været i Athen. Der var generalstrejke, og byen var ét stort kaos. Optøjer i gaderne, graffiti overalt, affald, der ikke var hentet, en blodtørstig højrefløj, molotovcocktails i boghandlernes. Jeg svor, at jeg aldrig ville vende tilbage.”

“Det var vist værre dengang, end det er nu,” sagde jeg. “Ifølge aviserne skulle det være blevet bedre, efter at parlamentet har haft en afstemning om landets gæld.”

“Hmm. Jeg er ikke overbevist. Husk, at grækerne har et ord for det: *chaos*.”

Efter lodtrækningen gik vi ud for at spise frokost med Bastian Hoehling, en gammel ven, der er manager for den berlinske fodboldklub Hertha BSC. Hertha har ikke lige så stor succes som Dortmund eller Bayern München, men det er kun et spørgsmål om tid og penge, hvilket der er rigeligt af i Berlin. Det nyrenoverede stadion er det, hvor OL 1936 blev afholdt. Der er plads til 75.000, og det er et af de mest imponerende stadions i Europa. Folk flytter konstant til Berlin – især de unge – så klubben, der for nylig kom med i Bundesligaen, nyder stor støtte. Den engelske Premier League tåler ingen sammenligning, og verdens to bedste fodboldhold findes i Spanien, men hvis man har bare den mindste indsigt i fodbold, så ved man, at dens fremtid findes i Tyskland.

Vi mødte Bastian og hans kone, Jutta, i ‘restaurantkuglen’ på øverste etage i det gamle tv-tårn, og da vi var færdige med at tale om den storslåede udsigt over byen og de omgivende landsområder, om det strålende vejr, vi havde haft, og om VM, blev

emnet drejet over på Champions League og Citys kamp mod Olympiakos.

“Når VM er ovre, har Hertha faktisk en pre-season-tur til Grækenland,” sagde Bastian. “Kampe mod Panathinaikos, Aris Thessaloniki og Olympiakos. Klubberne mente, at det ville være klogt at skabe en tysk-græsk relation. En overgang var Tyskland meget upopulær i Grækenland. Det var, som om de gav os skylden for deres økonomiske problemer. Vores tur kan forhåbentlig minde grækerne om alle de gode ting, Tyskland har gjort for Grækenland. Det er også derfor, vi har kaldt turneringen for Schliemann Cup. Heinrich Schliemann var tyskeren, der fandt Agamemnons berømte guldmaske, som kan ses på Det Arkæologiske Nationalmuseum i Athen. En af vores klubssponsorer lancerer et nyt produkt i Grækenland, og turen skulle også gerne være med til at smøre tandhjulene lidt. En *fakelaki*, tror jeg, de kalder det. Eller måske en *miza*.”

“Jeg tvivler på, det er *fakelaki*,” sagde Louise, som talte en smule græsk. “Det betyder direkte oversat ‘en kuvert med bestikkelsespenge.’”

“Men det er måske også noget i den retning,” sagde Bastian. “Nå, men i hvert fald er det en måde, hvorpå Tyskland kan spytte nogle penge i græsk fodbold. Panathinaikos og Aris FC er begge ejet af tilhængerne, hvilket er et koncept, vi tyskere også er fortalere for.”

“Vil det sige,” spurgte Louise, “at der ikke er nogen Viktor Sokolnikov’er og Roman Abramovitj’er i tysk fodbold?”

Bastian smilede. “Nej. Og heller ingen sheiker. Vi har tyske klubber, ejet og drevet af tyskere. Vi har en regel om, at fansene skal eje mindst 51 procent af aktierne i alle tyske klubber. På den måde holdes billetpriserne også nede.”

“Men betyder det så ikke, at I har færre penge at købe nye spillere for?” spurgte hun.

“Tysk fodbold tror på akademierne,” sagde Bastian. “På at udvikle spillere, ikke bare købe den sidste nye gulddreng.”

“Og det er derfor, I klarer jer bedre til VM,” sagde hun.

“Det tror jeg. Vi foretrækker at investere pengene i fremtiden, ikke i spilleragerterne. Og alle klubmanagere står til regnskab

over for medlemmerne, ikke over for en eller anden fordækt oligark.” Han smilede. “Og det betyder også, at om et år eller to, når Scott her er blevet fyret af sine nuværende herrer, skal han være manager for en tysk klub.”

“Jeg har ikke noget at klage over.”

Det var naturligvis ikke helt sandt. Jeg brød mig ikke om den måde, Prometheus var blevet købt på, uden at jeg var blevet inddraget i beslutningen – eller Bekim Develi for den sags skyld. Den slags ville helt sikkert aldrig kunne ske i en tysk klub.

“Tag med til Olympiakos-kampen, Scott. Så kan du forbedre dig på Champions League-kampen som Herthas gæst. Vi vil rigtig gerne have dig med. Måske får vi endda lejlighed til at udveksle et par ideer?”

“Det er slet ikke nogen dårlig idé. Det gør jeg måske. Så snart vi er færdige med vores egen pre-season-tur til Rusland.”

“Rusland? Det må jeg nok sige.”

“Vi har kampe mod Lokomotiv Moskva, Zenit Skt. Petersborg og Dynamo Skt. Petersborg. Det lyder måske sært, men jeg tror først, jeg kan slappe ordentligt af, når hele holdet er vendt hjem fra Rio i god behold.”

“Jeg ved præcis, hvad du mener, Scott. Jeg har det på samme måde. Alligevel tænkte jeg, at vi løb en risiko ved at rejse til Grækenland. Men Rusland? Hold da kæft.”

Jeg trak på skuldrene. “Hvad kan gå galt med russerne?”

“Altså bortset fra alle de tossede, racistiske fans?”

“Ja, bortset fra alle de tossede, racistiske fans.”

“Kig ud ad vinduet, Scott. Det dernede var engang det kommunistiske Østtyskland.” Han smilede. “Vi er i Østberlin, Scott. Dit spørgsmål – hvad kan gå galt med russerne? – var det, som vi stillede os selv hver eneste dag. Og hver eneste dag kom vi frem til det samme svar: alt. Alt er muligt med russerne.”

“Vi skal nok klare os. Det er Viktor Sokolnikov, der har arrangeret rejsen. Hvis han ikke kan sikre en problemfri pre-season-tur til Rusland, så ved jeg ikke, hvem der kan.”

“Jeg håber, du har ret, Scott. Men Rusland er ikke noget demokrati. Det foregiver kun at være det. Landet styres af en diktator, der både har taget kurser i diktatur og diktatur for viderekomne.

Så mærk dig mine ord: I et diktatur kan alt ske, og det gør det som regel også.”

I bagklogskabens klare lys kan et godt råd virke mere som en profeti.

Kapitel 2

Alt gik galt for os lige fra begyndelsen i Rusland.

Først var der flyveturen til Skt. Petersborg i holdets special-chartrede Aeroflot-jetfly, der lettede fra London efter tre timers ventetid på landingsbanen uden elektricitet, aircondition og vand. Efter takeoff opstod der problemer med flyet, og de fleste af os var sikre på, at vi aldrig ville få landjorden at se igen. Det var som at sidde i en rutsjebane, men i en Ilyushin IL96 følte det som det rene helvede. Vi faldt adskillige tusinde fod gennem luften, før piloterne genvandt kontrollen over det russiskfremstillede lokumsskur med vinger, hvorefter de meddelte, at ruten ville blive omdirigeret til Oslo 'for at tanke op'.

Under indflyvningen til Oslo rystede flyet som en udslidt campingvogn, og alle om bord sad og tænkte på Busby Babes og flykatastrofen i München i 1958, hvor 20 af de 24 passagerer omkom. Det er det, alle fodboldhold tænker på, når der opstår problemer med turbulens eller dårligt vejr under flyveturene.

Hvilket får en til at undre sig over, hvorfor Aeroflot er officiel sponsor for Manchester United.

Hele miseren fik Denis Abajev, holdets diætist, til at forsøge at føre an i en fællesbøn, hvilket ikke gjorde noget synderligt for vores tro på, at vi ville overleve, måske bortset fra de allermest religiøse. Denis havde en hel håndfuld universitetsgrader i idræt, og før han kom til City, havde han været rådgiver for det engelske OL-hold, mens han samtidig arbejdede på English Institute of Sport – men han vidste intet om psykologi, og han skræmte mindst lige så mange, som han beroligede. Efter de længste 20 minutter i mit liv landede flyet i god behold under stor jubel, og mit hjerte begyndte omsider at slå igen. Men så snart vi kom ind i terminalen i Oslo Lufthavn, trak jeg Denis til side og sagde, at

han aldrig skulle gøre sådan noget igen.

“Altså bede for holdet, chef?”

“Nemlig,” sagde jeg. “I hvert fald ikke højt. Næst efter at råbe ‘*Allahu Akbar!*’ og vifte med en Koran og en lommekniv kan jeg ikke komme i tanke om andet, der skræmmer folk på et fly lige så meget som det, du lige gjorde, Denis.”

“Helt ærligt, chef, jeg ville ikke have gjort det, hvis de ikke allerede var skræmt fra vid og sans,” sagde han. “Det virkede bare som det rigtige at gøre.”

Denis var en høj mand med et intenst udseende, sidst i 20’erne med halvlangt hår og tilløb til skæg, eller måske slutresultatet af et mislykket forsøg på at anlægge et; hvis man hældte mælk ud over stubbene, ville en kat med lethed kunne slikke det af. Han var mørklødet, havde mahognifarvede øjne og en næse, man kunne lægge en båd for anker ved. Hvis Zlatan havde en nørdet lillebror, lignede han sikkert Denis Abajev.

“Det forstår jeg godt, Denis. Men hvis du absolut skal bede, så gør det i stilhed. De fleste flybesætninger bryder sig ikke om, når folk tror, at Gud skal overtage pilotens arbejde. Jeg er faktisk ret sikker på, at de hader det. Og det gør jeg også. Lad være med at foretage dig noget som helst religiøst i nærheden af mine spillere igen, okay? Med undtagelse af, hvis vi er et mål bagud på Camp Nou. Er det forstået?”

“Men det var Guds hånd, der reddede os, chef. Det må du da kunne se.”

“Pis med dig,” sagde Bekim Develi, som stod bag os og havde overhørt samtalen.

“Det var Allahs vilje,” insisterede Denis.

“Hvad?” udbrød Bekim. “Jeg tror ikke på det pis. Han er en fucking jihadkriger.”

“Klap i, Bekim,” sagde jeg.

Men russeren var stadigvæk fuld af adrenalin, efter at vi med nød og næppe havde overlevet flyveturen; det var jeg i hvert fald selv: Han maste sig forbi mig og prikkede Denis på skulderen.

“Hør her, makker,” sagde han, “ud fra den samme logik var det også Allahs vilje, der fik os til at skide i bukserne af skræk til at begynde med. Det er det, der er problemet med folk som dig.

I giver jeres ven Allah æren, når det går godt, men I giver ham aldrig skylden, når det går galt.”

“Hold venligst op med at være blasfemisk,” sagde Denis lavt. “Og jeg er ikke jihadist. Men jeg er muslim. Og hvad så?”

“Jeg troede, du var englænder,” sagde Bekim. “Denis. Hvad er det for et navn til en hellig kriger?”

“Jeg er englænder,” forklarede Denis tålmodigt. “Men mine forældre er fra Republikken Ingusjetien.”

“Pis, det var lige, hvad vi manglede,” sagde Bekim. “Han er *arabskiy* – en fucking *elkaen*.”

Jeg fandt senere ud af, at LKN er en forkortelse for et af de nedsettende udtryk, russerne bruger om personer fra de sydlige, muslimske republikker.

“Klap i, Bekim,” sagde jeg.

“At jeg er muslim betyder ikke, at jeg er terrorist,” sagde Denis.

“Det er der delte meninger om. Hør her, makker, nu skal jeg fortælle dig noget. Jeg ved godt, at du er holdets diætist. Men du skal aldrig nogensinde give mig noget af dit halalkød. Jeg elsker dyr. Jeg vil ikke spise et dyr, der har fået halsen skåret over i Guds navn. Op i røven med det. Jeg spiser kun kød fra dyr, der er blevet aflivet human, okay?”

“Hvorfor skulle jeg gøre det? Jeg er ikke fanatiker.”

“Det siger du måske nu. Men det var folk som dig, der slog alle de børn i Beslan ihjel.”

“Det var osseterne,” sagde Denis.

“Op i røven med det.”

“Så er det nok, Bekim,” sagde jeg. “Hvis du siger ét fucking ord til, sender jeg dig hjem til London.”

“Tror du, jeg skal nogen steder hen efter den lortetur?” Bekim lagde sin store hånd på brystet og rystede på hovedet. “Jeg tror aldrig, jeg går om bord på et fly igen, chef. Engang syntes jeg, Denis Bergkamp var en kylling, fordi han ikke turde flyve. Men nu forstår jeg ham.”

Jeg havde aldrig rigtig gået ind for at give spillerne bøder; nogle gange er man nødt til at gøre det, men det føles altid lidt luset, som om man tager en drengs lommepenge fra ham. Det er altid bedre at gå ud fra, at de gerne vil spille og være en del af holdet,

og hvis de ikke opfører sig ordentligt og ikke behandler de andre med respekt, kan man tage det fra dem. At sende en spiller hjem fra træningen eller fra en kamp er som regel en mere effektiv straf – som en sidste udvej. Det, og så truslen om et par på kassen.

Jeg greb hårdt fat om russerens skuldre og så ham i øjnene. Han var en stor mand med et rødt skæg, der havde samme form som en skovl, og et iltet temperament, der havde givet ham øgenavnet den røde djævel. Jeg havde set ham stikke folk en flad for mindre end det, jeg gjorde nu; men jeg var selvfølgelig klar til at give tilbage af samme skuffe.

“Tag en slapper, okay?” sagde jeg. “En del af dig er stadigvæk oppe i luften sammen med mit fucking maveindhold. Du er nødt til at klappe i og falde ned, Bekim. Det var skræmmende for alle, og ingen af os tænker klart lige nu. Men ved du hvad? Jeg er glad for, at vi gennemgik det sammen. Det er kun den slags pis, der kan gøre os stærkere som hold. Og det vil sige dig, mig og ham. Ja, også Denis. Forstår du, hvad jeg siger, Bekim?”

Bekim nikkede.

“Godt. Så tror jeg, at du skylder ham en undskyldning.”

Bekim nikkede igen, og med let blanke øjne – måske var det gået op for ham, hvad han havde været tæt på at miste – rakte han Denis sin hånd og gav ham en krammer: og pludselig, mens han stadig omfavnede Denis, begyndte den store mand at græde.

Jeg forlod dem sådan, tilfreds med resultatet.